

Някой почука на вратата. Таралежът влезе и внимателно изтърси група шурци на пода. Бяха младежи с красиви концертни костюми и удивително малки цигулки. Те изискано се поклониха и Бръм ги насочи към плетен панер за хляб, преправен на концертен подиум.

– Каква музика обича рожденикът? – попита диригентът със сериозен тон на професионалист.

– Ъ-ъ-ъ-ъ – Бръм се разлетя объркано. – Рожденикът обича класическа музика, нещо мелодично, в същото време весело, да става за танцуване, в никакъв случай тъжно.

– По-скоро Питкин обича джаз и етно музика – намеси се Обо.

– Най-подходящи са песни от различни народи, които разказват интересни истории за пътешествия – прекъсна го Залъгалко.

– По-добре ние да изберем музиката – обади се най-последен от малките цигулари.

В този момент се чу скърцането на въжената стълба. Шурците светкавично вдигнаха цигулки и лъкове. Диригентът прошепна нещо. Вратата се отвори. Красива нежна мелодия полетя към Питкин заедно с меката топлина и светлината на огъня. Тя напомняше уханието на цветята, носено от вятъра през юни. Шурците свиреха виртуозно и вълнуващо. Цигулките отразяваха отблясъците на свещите и малката група музиканти в средата на масата изглеждаше като осветена от прожекторите на истинска сцена. Дребничък шурец пристъпи пред оркестъра и запя със силен глас:

*Ти си роден във зимен ден,
и пее радостно душата,
бъди от нас благословен,
на тоя празник за сърцата.*

Изпълнението стана драматично. Музикантите запяха хорово. Цигулките достигнаха кресчендо. Диригентът направи завършващо гвижение с палката си и изведнъж настъпи тишина.

да се отърва от вас завинаги.

– Битката беше жестока – каза кучето. – Ние се опитвахме да се измъкнем през един отвор в дъсчената стена. Останах само аз, защото съм едър и не можех да се провря. Вълците се приближаваха към мен с оголени зъби.

– Тогава аз скочих от високата гредка в сламата до тях – каза Залъгалко – и щом видях, че ме следват, побягнах към двора. После бързо се скрих в избата. Стопанинът излезе с пушка и ги прогони.

– Другарите ме чакаха на края на града, прибрахме се в гома на господаря. Нито едно куче не искаше да гони Подлата лилица на гругия ген. Злобата към теб стихна.

Очите на Залъгалко блестяха.

– Сега разбирам как лошият късмет се превръща в добър – каза той. И за да прикрие вълненето си, добави: – Не знам името ти, извинявай.

– Казвам се Шаро, така ме наричат – скромно се представи песът.

Полското мише се стрелна към парченце сирене, пагнало под масата. Само зачервените му кръгли ушички подказваха, че е чуло нещо вълнуващо.

***

В покрайнините на града, съвсем близо до старата гора, една кална уличка посрещаше залеза с локви и снежец. Дървеното магазинче за пчели беше последно от редица затворени дюкяни. Към него крачеше шумната група на Питкин и Бръм – ятото на Чък и таралежът Обо. Когато застанаха пред тъмната витрина, приятелите се смълчаха.

– Магазинът е западнал – Бръм полетя към стъклото.

Внезапно витрините светнаха и вратата се отвори с проскърцване. Групата отстъпи гружно назад. На прага застана Залъгалко.

– Влизайте бе, страхливци – провикна се той.

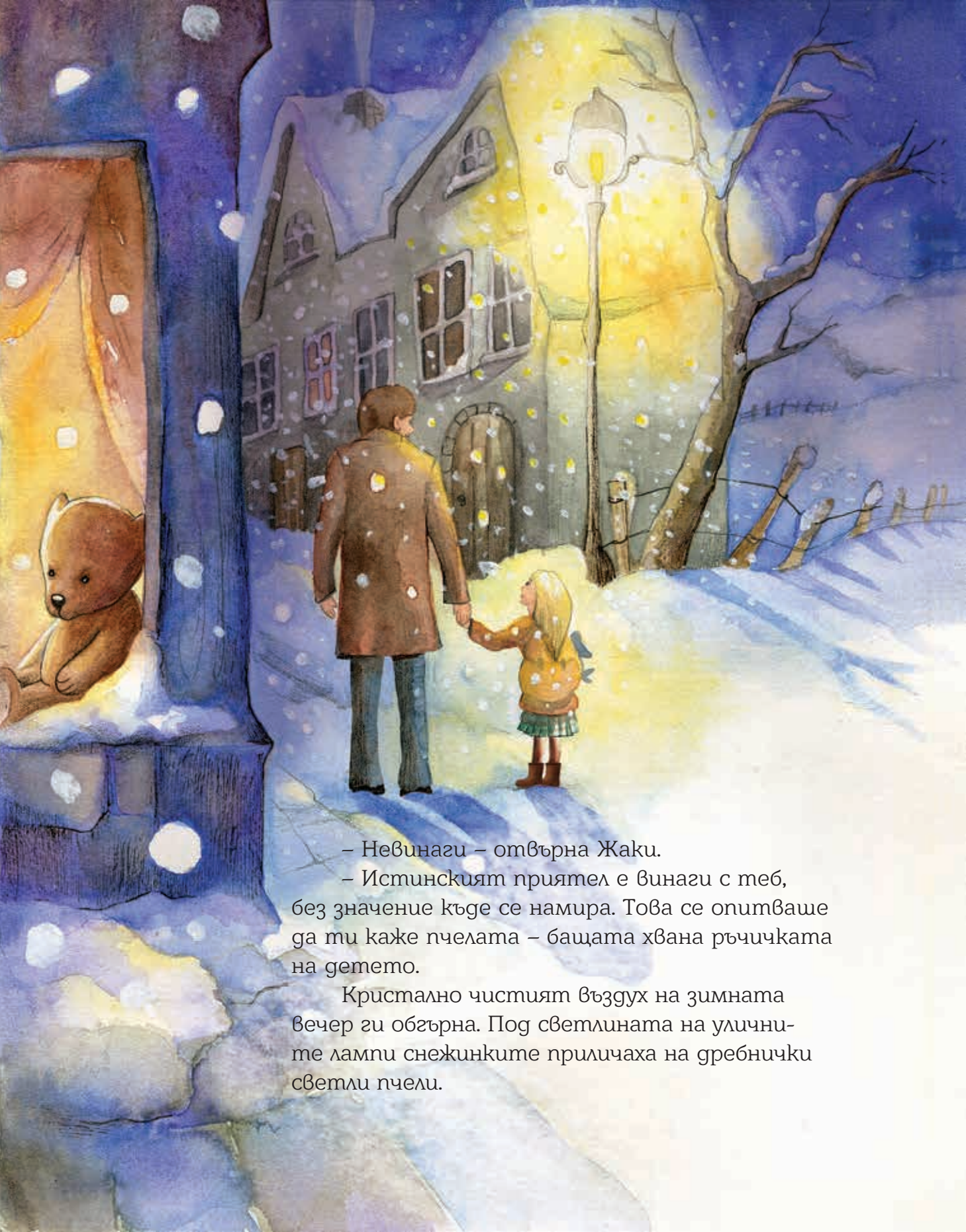
Врабците се съвзеха бързо и налетяха във вътрешността с цвърчене. Вратата се затръшна и магазинът се оживи от светлина и кръсъци. Беше обширен, с гървени лавици, прашна камина и канапе в единия ъгъл. Множество кашони със стока стояха неразонаковани зад щанговете. Питкин се зае да прикрепя на стената решението на горската управа. Беше неугледен лист с шрифт от стара пишеща машина:

„Разрешаваме на „Питкин и приятели“ да наемат „Магазина за пчели“.

Не след дълго камината гореше, подът беше преметен и групата насяда край огъня за съвещание. Неколцина минувачи надничаха и бързо се отгалечаваха в зграча.

След една седмица упорит труд магазинчето възвърна вълшебния си вид. Витрините бяха пълни и светеха празнично. Наближаваше Коледа и сняг затрупваше пътеката към него. Улицата не изглеждаше вече унила и мрачна. Примамливият надпис *„Магазин за приятели“* блестеше отдалеч. Чък и Бръм летяха сред рафтовете с последни приготовления, а Питкин

– Невинаги – отвърна Жаки.
– Истинският приятел е винаги с теб,
без значение къде се намира. Това се опитваше
да ти каже пчелата – бащата хвана ръчичката
на детето.

Кристално чистият въздух на зимната
вечер ги обгърна. Под светлината на улични-
те лампи снежинките приличаха на сребнички
светли пчели.